

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudkyň JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **TEMPO, obchodní družstvo** (dříve Jednota Opava, spotřební družstvo), se sídlem Horní náměstí 104/1, Opava, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2005, č. j. 6580/4000/2005/Vo/Št, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2006, č. j. 5 Ca 252/2005 - 33,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 31. 8. 2006, č. j. 5 Ca 252/2005 - 33, byla zamítnuta žaloba žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí České obchodní inspekce (dále též „ČOI“) ze dne 15. 8. 2005, č. j. 6580/4000/2005/Vo/Št, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí ředitelky ČOI, inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého ze dne 8. 6. 2005, č. j. 91 - 40/05/Kož/Vic/Cha (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 1000 Kč za naplnění skutkové podstaty uvedené v ustanovení § 9 odst. 1 písm. d) zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČOI“), kterého se stěžovatel dopustil tím, že jako osoba, která uvádí do oběhu nápoje v obalech, které nejsou vratnými zálohovanými obaly, nenabízel v provozovně Hlučín, ČSA 13, stejné nápoje (minerální vodu ochucenou) ve vratných zálohovaných obalech, čímž porušil ustanovení § 9 odst. 10 zákona č. 477/2001 Sb., o obalech a o změně některých zákonů (zákon o obalech), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obalech“).

Městský soud se v intencích žalobních námitek v odůvodnění rozsudku zabýval výkladem pojmu „stejný nápoj“, přičemž vycházel z právních předpisů upravujících, resp. členících jednotlivé nápoje, konkrétně z ustanovení § 1 písm. n) vyhlášky Ministerstva zemědělství

č. 335/1997 Sb., kterou se provádí ustanovení § 18 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích (dále jen „vyhláška k provedení zákona o potravinách“), definujícího minerální vodu ochucenou jako ochucený nealkoholický nápoj vyrobený z přírodní minerální vody, nápojových koncentrátů, nebo surovin k jejich přípravě, a z přílohy 2 této vyhlášky, která člení nápoje podle druhu mezi nealkoholické nápoje do skupiny nealkoholických nápojů ochucených a podskupiny minerální voda ochucená. S přihlédnutím k tomuto členění městský soud uzavřel, že podle jeho názoru je stejným nápojem pouze takový nápoj, který splňuje kritéria (hlediska) výše uvedeného členění. Podle městského soudu přírodní minerální voda definovaná v ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 275/2004 Sb., o požadavcích na jakost a zdravotní nezávadnost balených vod a způsobu jejich úpravy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o jakosti balených vod“), jako výrobek bez ochucení tato kritéria nespĺňuje, neboť je jen jednou ze složek minerální vody ochucené. Stěžovatel byl proto povinen uvádět do oběhu nápoj (minerální vodu ochucenou) také ve vratných zálohovaných obalech a jeho postih za nesplnění této povinnosti byl proto důvodný.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., v níž vyjádřil nesouhlas s posouzením právní otázky městským soudem, neboť podle názoru stěžovatele, vyjádřeného již v žalobě, nelze z vyhlášky k provedení zákona o potravinách dovodit, že přírodní minerální voda a ochucená minerální voda nejsou „stejným nápojem“ ve smyslu ustanovení § 9 odst. 10 zákona o obalech. Stěžovatel je přesvědčen, že městský soud pochybil, když vyložil pojem „stejný nápoj“ pouze s přihlédnutím k tomu, že právní úprava ochucené minerální vody a přírodní minerální vody je obsažena ve dnou různých právních předpisech, aniž by se zabýval podstatou pojmu „stejný nápoj“, tedy charakteristikou vlastností nápoje a konstatováním jejich „stejnosti“, či podobnosti, ač byl povinen tak učinit, především s ohledem na to, že právní řád České republiky neobsahuje definici pojmu „stejný nápoj“.

Česká obchodní inspekce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že vycházela při rozhodování z platných právních předpisů a v nich užitých pojmů. Stejným nápojem se rozumí nápoje podle druhů, skupin a podskupin tak, jak jsou definovány ve vyhlášce k provedení zákona o potravinách a její příloze, vyhlášce o jakosti balených vod a v zákoně č. 321/2004 Sb., vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o vinohradnictví a vinařství), ve znění pozdějších předpisů. Ke splnění povinnosti zakotvené v ustanovení § 9 odst. 10 zákona o obalech postačí, bude-li spotřebiteli na provozovně k dispozici kromě minerální vody ochucené v plastových obalech alespoň jeden druh jakékoli ochucené minerální vody v zálohovaném vratném obalu, libovolného objemu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v rozsahu uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud vycházel při posuzování věci z následujících úvah.

Nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav. Mylnou aplikací právní normy je třeba rozumět situaci, kdy soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právního předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil se nesprávnosti při výkladu.

Podle stěžovatele spočívá nezákonnost napadeného rozsudku v tom, že městský soud, stejně jako odvolací správní orgán, nesprávně posoudil zákonem nedefinovaný pojem „stejný nápoj“. Stěžovatel se domnívá, že se městský soud nezabýval podstatou tohoto pojmu, tedy charakteristikou vlastností nápoje a konstatováním jejich stejnosti, či podobnosti a pojem vyložil pouze s přihlédnutím k tomu, že právní úprava ochucené minerální vody a přírodní minerální vody je obsažena ve dvou různých právních předpisech.

Námítce stěžovatele nelze přisvědčit.

Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že městský soud použil na řešení dané právní problematiky odpovídající právní předpisy (ostatně shodné s těmi, na které odkazoval sám stěžovatel), na základě kterých učinil správný právní závěr. Nejvyšší správní soud sdílí názor městského soudu o tom, že přírodní minerální vodu nelze ztotožňovat s minerální vodou ochucenou, neboť přírodní minerální voda je pouze jednou ze složek minerální vody ochucené (§ 1 písm. n/ a příloha č. 2 vyhlášky k provedení zákona o potravinách). Této skutečnosti si byl ostatně vědom i sám stěžovatel, když v bodě V. žaloby připustil, že přírodní minerální voda je základem pro výrobu ochucené minerální vody a že jeden nápoj je variací toho druhého. Podle názoru Nejvyššího správního soudu není možné považovat přírodní minerální vodu a minerální vodu ochucenou za stejný nápoj právě pro jejich chuťovou odlišnost způsobenou např. přidáním nápojového koncentrátu, který obohatí dosavadní přírodní minerální vodu o chuť, čímž minimálně z hlediska smyslového vnímání změni původní přírodní minerální vodu v jiný (chuťově odlišný) nápoj.

Nejvyšší správní soud považuje za potřebné dále doplnit, že stěžovatel byl sankcionován za porušení povinnosti vyplývající ze zákona o obalech. Při výkladu pojmu „stejný nápoj“ je proto třeba vycházet také z účelu zákona o obalech, konkrétně z ustanovení § 1 odst. 1, jímž je chránit životní prostředí předcházením vzniku odpadů z obalů způsoby v tomto ustanovení demonstrativně vyjmenovanými. Z výsledků kontrolního zjištění (stěžovatelem akceptovaných) vyplývá, že pochybení stěžovatele spočívalo v tom, že v provozovně (blíže specifikované v kontrolním protokolu) nabízel minerální vodu ochucenou pouze v plastových (nevratných) obalech, nikoli ve vratných zálohovaných obalech, tj. v obalech šetrných k životnímu prostředí, jehož ochranu zákon o obalech sleduje. Nesouhlas stěžovatele s výkladem pojmu „stejný nápoj“ učiněným pro potřeby zákona o obalech městským soudem je nedůvodný a do značné míry účelový. Z ustanovení § 9 odst. 10 zákona o obalech a z logiky věci samé vyplývá, že stěžovatel byl postižen za jednání, které odporovalo zákonu o obalech (nabízel zboží pouze v nevratném obalu, který nešetří životní prostředí), nikoli za jednání spočívající např. v klamání spotřebitele ve vztahu k nápoji uvnitř obalu (lhostejno zda vratného či nevratného). Za situace, kdy měl stěžovatel v provozovně v nabídce pro spotřebitele minerální vodu ochucenou v nevratném obalu, měl spotřebiteli nabízet „stejný nápoj“ ve smyslu „týž“ či „shodný“ také ve vratném obalu. Jen tak mohl dostát povinnosti vyplývající ze zákona o obalech. Výklad pojmu „stejný nápoj“, tak jak byl v tomto konkrétním případě městským soudem učiněn na pozadí právních předpisů, jichž bylo v daném případě správně užito, je v souladu nejenom s těmito předpisy, ale odpovídá i smyslu a účelu zákona o odpadech.

Nejvyšší správní soud proto na základě posouzení námítky, kterou stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil, konstatuje, že v posouzení právních otázek městským soudem neshledal pochybení, resp. nesprávnost, jež by mohla přivodit nezákonnost rozsudku městského soudu. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu